

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Χιώνια λευκά, πού τὰ βουνά
Στολίζετε άπλωμένα
Και δένετε ούρανό και γή,
Ώ χιονία ζηλεμένα,
Πώς έποθούσα κ' ή καρδιά
Πού τόσο με μαραίνει,
Όμοια με σās ολόλευκη
Κι άγνή πάντα νά μένει.

Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΟΤΡΙΧΑΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΓΑΠΗΤΙΚΟ Κ' ΕΠΕΣΕ ΣΤΗΝ
ΠΡΑΣΙΝΗ ΛΙΜΝΗ *

5

Τότες συνέβηκε και κάτι άλλο σπουδαίο που δεν τὸ περιμέναμε και που πρέπει νὰ τὸ μάθετε. Τὸ άσπρο ντουβάρι τοῦ πέτρινου δρόμου μαύρισε. Ἡ γυναίκα εκείνη που είχε ὁ παράξενος νέος που δεν εἶτανε και γιὰ άπόθανε. Οἱ γριές πάλι άρχίσανε και λέγανε πὼς ξηιτίας αὐτῆς μαύρισε τὸ ντουβάρι κι αὐτὴ δεν εἶτανε σάν πὼς ξέρετε και πολὺ γριά.

Βέβαια τὸ ντουβάρι μαύρισε γιατί ἡ γυναίκα που τὸ άσπριζε που δεν εἶτανε και γιὰ άπόθανε. Αὐτὸ εἶτανε ὅλο.

Κι άπ' αὐτὸ τίς σιχάθηκα πιά τίς γριές και δεν τίς πιστεύω καθόλου. Μά ἔτσι που πάμε γλήγορα θά ξεχάσουμε τὸν έρχομό τοῦ παράξενου νέου με τὰ κόκκινα πετσιά γύρο στὰ πόδια. Βέβαια ἦρθε. Καί πρέπει νὰ σās τὸ λέγαμε πρωτύτερα άκόμα με τὸ μαύρισμα τοῦ ντουβαριοῦ. Μά μās τὰ χαλάσανε οἱ γριές. Λοιπὸν ἦρθε. Δεν είχε ὅμως κόκκινα πετσιά πιά στὰ πόδια του, οὔτε ἔτρεχε σάν πὼς λέγανε· μόνο ὁμορφος ποῦτανε άκόμα, και πὼς φαινότανε και πονόφυγος· μ' αὐτὸ δεν τὸ ξέρουμε και καλά γιατί ἔτσι φαίνονταν άπ' τὴν ὁμορφιά του.

Αὐτὸ εἶτανε ὅλο.

6

Ὁ άνηλὸς άδερφὸς δεν τὸ κοινοῦσε άπ' τὸ κρεβάτι και πονοῦσε φοβερά. Ὁ γέρος γιατρός ἔλεγε πὼς φαίνεται νάχη βαρειά άρρώστια. Μά πὼς τὴ λέγανε και ποὺ εἶναι τὰ γιατρικά της δεν ἤξερε. Εἶτανε μόνο σπάνια άρρώστια και τίς σπάνιες άρρωστιες—μ' ὅλο τὸ δίκιό του — τίς ξέχασε ὁλότελα σὰ

* Ἡ άρχή του στο παραμένο φύλλο.

γέρος ποῦτανε. Καί ὁ άνηλὸς άδερφὸς γκρίνιαζε σὰ σκυλὶ ὅλη τὴ μέρα και τὴ νύχτα.

Και τώρα θά μοῦ πῆτε άπό τὴ πολλὴ λύπη βέβαια ἡ γυναίκα με τὸ ρόδο άργυρό, οὔτε θάδινε διαγκωμένο μῆλο πιά στὸν Κατσαρομάλλη τὸ γείτονα, οὔτε και θάβγαινε γδυμένη, γιὰ νὰ κλείνη τὴν πόρτα και νὰ κάνη τὴν Κοκκινότριχα νὰ τρέμη. Μά ὄχι. Καί άσκημη σκέψη ἐκάματε και τιποτένια πολί. Ἐκείνη δεν εἶτανε πονόφυχη σάν τὸ νέο παλληκάρι που δὲ φοροῦσε σάν πρῶτα κόκκινα πετσιά οὔτε και ἔτρεχε. Ἡ γυναίκα με τὰστρωτερὸ διατυλίδι τραγουδοῦσε άκόμα. Θά μās πῆτε κρῖμα της! και θά λυπηθῆτε. Μά εκείνη, ξέρετε, είχε τὴ φωνὴ θλιμμένη και ρόδο άργυρὸ στὰ μαλλιά της· ἔπειτα και τραγουδοῦσε σιγανὰ πολί. Μπορεῖ κάποτε νὰ τὴν άκουσε μάλιστα και ὁ νέος γιατί τραγουδοῦσε συχνά.

Μπορεῖ και νὰ τὴν εἶδε άκόμα. Γιατί ἡ γυναίκα με τὴ φωνὴ τὴ θλιμμένη, δὲ φυλαγότανε και ὁ νέος δεν περνοῦσε δά και τόσο βιαστικά άπό τὸ σπίτι της. Οὔτε και σπάνια, μάλιστα συχνά.

Ένα πρῶτὶ ὁ νέος ρώτησε τὴν Κοκκινότριχα.

— «Πὼς σὲ λένε, κόρη, που ἔχεις τὰ μαλλιά κόκκινα, και κόκκινα τὰ μάγουλα και τὰ χεῖλη ;

— «Κοκκινότριχα καλὲ νέε . . .

Γέλασε ὁ νέος, μά τὸ γέλιο του εἶτανε φριχτὸ και πρόστυχο πολί. Καί ἡ άραπῖνα δὲ θά γελοῦσε καλύτερα; σκέφτηκε ἡ Κοκκινότριχα και λυπηθῆκε πολὺ μά δεν κοκκίνησε. Μά ἡ γυναίκα με τὸ ρόδο και τὸ λαιμὸ ὅλο άπό γάλα τὸν ρώτησε τότες γλήγορα.

— «Εἶτανε ὥραιες οἱ πολίτεες, νέε, που ἔμενες, και οἱ γυναῖκες εἶτανε ὁμορφες ;

Και ὁ νέος κοιτάζοντάς τὴν, σιγανὰ τῆς μίλησε ἔτσι :

— «Ναί, γυναίκα με τὸ ὥραῖο ρόδο.

Και ἡ Κοκκινότριχα χλώμιασε γιατί τὴν κοίταγε τὴ γλυκιά γυναίκα πολί ὁ νέος και τῆς μιλοῦσε σιγανά.

Ἦθελε νὰ τοῦ εἰπῇ κάτι γιὰ νὰ τῆς μίλησῃ σιγανὰ και σκέφτηκε. Ἄξαφνα εἶπε ἔτσι :

— «Ξερά δέντρα μπροστά στὰ σπίτια σας εἴχατε, νέε, στίς πολίτεες αὐτές, και στίς λίμνες σας εἴχατε τὰ ξερά τὰ δέντρα μάτσο σάν τὴ δική μας ;

Ὁ νέος τὴν κοίταξε λίγο και γέλασε φριχτὰ πάλι. Τουλάχιστο ὅς γελοῦσε γλυκιά.

Μά ἡ Κοκκινότριχα δὲ χλώμιασε οὔτε και κοκκίνησε. Νὰ τοῦ δώσω ένα διαγκωμένο μῆλο, σκέφτηκε, και ἔτρεξε νὰ πάρη ένα. Μά σὰ γύρισε, ὁ νέος, που δεν εἶτανε παράξενος πιά, γελοῦσε —παράξενο — γλυκιά με τὴ γυναίκα που είχε τὸ λαιμὸ ὁ-

λο γάλα καὶ τὴ φωνὴ θλιμμένη πολὺ.

Ἡ Κοκκινότριχα τότες μίλησε ἔτσι τοῦ νέου.

— «Καὶ εἴτανε μεγάλες οἱ πολιτεῖες αὐτές, νέε, καὶ εἴτανε πολλές;

Μὰ ὁ νέος κρατοῦσε τὸ χέρι τῆς γυναίκας μὲ τὴ φωνὴ τὴ θλιμμένη καὶ τὸ ρόδο καὶ μιλοῦσε ὁ νέος ἔτσι στὴ γυναῖκα αὐτή.

— «Οὔτε σὺν τὴ φωνῇ σου ἔτσι θλιμμένη ἄκουσα ποιεῖν. Καὶ πῆγα σὲ πολλές πολιτεῖες καὶ εἶδα πολλές γυναῖκες, ὦραία γυναῖκα μὲ τὴ φωνὴ τὴ θλιμμένη καὶ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρὸ τὸ ὠραῖο.

Καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ γελοῦσε γλυκά.

— «Καὶ εἴτανε μεγάλες πολὺ οἱ πολιτεῖες αὐτές νέε; Τοῦ ξαναεἶπε ἡ Κοκκινότριχα. Ὁ νέος τὴν κοίταξε τότες μέσα στὰ μάτια καὶ μίλησε ξερά.

— «Πολὺ μεγάλες.»

Καὶ αὐτὴ δὲ γέλασε, θὰ μᾶς πῆτε. Βέβαια, ἔχετε δίκιο μεγάλο.

Μὰ ἡ Κοκκινότριχα ἤθελε νὰ τῆς μιλῇ σιγανὰ καὶ νὰ τὴν κοιτάξῃ μέσα στὰ μάτια. Καὶ τοῦ ξαναεἶπε γι' αὐτὸ γλήγορα.

— «Σὺν τὴ δική μας τόσο μεγάλη; Σὲ παρακαλῶ, νέε.

Καὶ τότες γέλασε ἄξαινα ὁ νέος πάλι φοριχτά. Μὰ ἡ Κοκκινότριχα τοῦ ξαναεἶπε δίχως νὰ γλωμιῇ.

— «Εἶναι λοιπὸν καὶ ἄλλες πολιτεῖες μεγάλες καὶ ὠραίες; Κρίμα νέε.» Καὶ λυπήθηκε τόσο πὺν λίγο ἔλειψε νὰ κλάψῃ. Μὰ κρατήθηκε γιὰτὶ σφάλαξε στὴ στιγμή τὰ μάτια της σφιγμένα.

Καὶ τὸ κόκκινο τὸ μῆλο τῆς ἔπρεσε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ καταρράδηνε στὰ πόδια τῆς γυναίκας, πὺν εἴτανε τόσο σπάνια γιὰ τὴν ἀσπράδα τῶν χειρῶν της, τὸ ἀσπρτερὸ δαχτυλίδι της, καὶ τὸ λαιμὸ της πὺν εἴτανε ὅλο ἀπὸ γάλα . . .

Καὶ τότες ἡ γυναῖκα τὸ πῆρε, τὸ δάγκωσε καὶ τῦθωσε στὸ νένο. Ὁ νέος τὸ ξαναδάγκωσε καὶ τᾶλλο ἓνα κομματάκι τὸ πέταξε πίσω ἀπὸ τὸν ὄμο του. Καὶ τὸ κομματάκι αὐτὸ χτύπησε τὸ ξερὸ δέντρο δυνατὰ τόσο, πὺν νὰ εἴτανε ἄνθρωπος θὰ πονοῦσε δίχως ἄλλο πολὺ.

Καὶ τότες δὲ βυστάχθηκε ἡ Κοκκινότριχα καὶ δάγκωσε μὰ δὲν ἔκλαψε πάλι.

Μὰ οὔτε ὁ νέος τὴν κοίταγε οὔτε ἡ γυναῖκα. Γιὰτὶ ὁ νέος μιλοῦσε σιγανὰ στὴ γυναῖκα μὲ τὴ φωνὴ τὴ θλιμμένη, καὶ ἡ γυναῖκα ἔδιδε τότες τὸ ρόδο της τὸ ἀργυρὸ στὸ νένο ἀγαπητικὸ.

Καὶ ἡ Κοκκινότριχα σκεπάζοντας μὲ τὸ χέρι τὰ μάτια της ἔφυγε. Καὶ μιλοῦσε μέσα της ἔτσι θλιμμένα.

. . . «Δὲ θαγκίξῃ κανέναν, ὠϊμένα, ἀγαπητικὸς

νέος καὶ τίς δικές μου γάμπες, οὔτε καὶ τὰ χεῖλη μου, καὶ τὰ μάτια μου θὰ τὰ ἔχω κλειστὰ ἔτσι πάντα γιὰ νὰ μὴν κλάψω ποτέ! Ὁϊμένα . . . Ὁϊμένα!»

Ἔτσι μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ της ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴ λύπη της ἡ Κοκκινότριχα καὶ ἔκλαψε λίγο γιὰ τελευταία φορὰ. Θὰ πᾶς φανῇ παρῶξενο μπορεῖ, πὺν σᾶς λέμε πὺς ἔκλαψε γιὰ τελευταία φορὰ. Μὰ δὲν πρέπει καθόλου, γιὰτὶ σφάλαξε τὰ μάτια της πρὲς νὰ ξέρετε καὶ δὲν ἔκλαψε πὺν ποτέ.

7

Ὁ ἀνηλὸς ἀδερφὸς γκρίνιαζε πάλι τὸ βράδι. Μὰ ἡ γυναῖκα πὺν εἶχε ἀγαπητικὸ ἓνα νένο, πὺν γελοῦσε ὠραῖα, δὲν ἔβγαζε γδυμένη νὰ κλείνῃ τὴν πόρτα. Οὔτε καὶ ἡ Κοκκινότριχα τώρα λυπότανε τὸν ἀνηλὸ ἀδερφὸ της πὺν γκρίνιαζε σὰ σκυλί.

Γιὰτὶ ἡ Κοκκινότριχα συλλογιζότανε πολὺ τὸ νένο πὺν εἴτανε ἀγαπητικὸς τῆς γυναίκας, καὶ πὺν μιλοῦσε σιγανὰ καὶ ὁμορφα.

Ὅσο γιὰ τὸν Κατσαρομάλλη, οὔτε λόγος νὰ γίνετα, ποτὲ δὲν τὸν συλλογιζότανε. Κάποτε ὀλίγο τὸ Ζολὰ τὸ γάτο της, γιὰτὶ αὐτὸς εἴτανε καλὸς καὶ τὴν ἀγαποῦσε. Ἔτσι φαίνεται. Γιὰτὶ τῆς ἔκαμνε συχνὰ τώρα, «Τὸ κόκκινο καὶ τὸ χερωπὸ παιχνίδι τῆς γυναίκας πὺν ἔκαμε τὴν καρδιά νὰ τρέμῃ.» Καὶ ἡ Κοκκινότριχα ὅλο ἔτρεμε μὲ τὸ παιχνίδι αὐτό, μὰ καὶ γελοῦσε λίγο.

Ἀληθινὰ κανέναν δὲν ἀγκίξε ἀγαπητικὸς νέος τίς γάμπες της οὔτε καὶ τὰ χεῖλη της, καὶ τὰ μάτια της πάντα τὰ εἶχε κλειστά, ἔτσι ἡ Κοκκινότριχα ἀπὸ τὸ φόβο μὴ κλάψῃ.

Ὁ νέος ἀγαπητικὸς τῆς γυναίκας δὲν τὴν κοίταγε, οὔτε δάγκωνε τὸ μῆλο της, μήτε ἔλεγε ἓνα καλὸ λόγο γιὰ τὸ κορμί της καὶ γιὰ τίς γάμπες της· τουλάχιστο γιὰ τὰ χέρια της, μὰ τίποτα, οὔτε καὶ γιὰ τὸ λαιμὸ της ἀκόμα! Ὁ νέος ἀγαπητικὸς τραγοῦδοῦσε ὁμορφα τὴν ἀγαπητικὰ του τὴ γυναῖκα καὶ ὅσο γιὰ τὴν Κοκκινότριχα δὲν τὸν πείραζε καθόλου. Καὶ ἔλεγε τέτοια λόγια ὁ νέος στὴν ἀγαπητικὰ του.

— «Ὡχ σὺ δυὸ λουλούδια ἀνάποδα εἶναι τὰ βυστὰ σου, ἀγαπητικὰ μου, πὺν ἔχεις τὸ κορμὶ ξεστὸ καὶ ξεστὸς τίς γάμπες!»

Ἔως ἐδῶ μπόρεσε καὶ κρατήθηκε ἡ Κοκκινότριχα, μὰ πὺν δὲν μπόρεσε περισσότερον καὶ τοῦ μίλησε παρακαλετὰ ἔτσι:

— «Ἐλα καὶ μὲ μένα, νέε ἀγαπητικὸ τῆς γυναίκας. Εἶμαι κ' ἐγὼ ὠραία. Δὲν πειράζει πὺν μὲ λένε Κοκκινότριχα. Μὴ θαρρεῖς πὺς σὲ ὅλο τὸ κορμὶ μου ἔχω κόκκινες τρίχες; Μὴ τὸ θαρρεῖς αὐτό, σὲ παρακαλῶ πολὺ, νέε ἀγαπητικὸ τῆς γυναίκας.»

Καὶ ψευτογέλασε. Γιατὶ δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ γελᾷ ἀληθινά. Ἐπειτα τοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι—ὠϊμέ—να τί ζεστό χέρι πού εἶχε!—καὶ τοῦ μίλησε παρακαλῶν πολὺ.

— «Ἐλα νέε ἀγαπητικέ, σὲ παρακαλῶ, καὶ θὰ σοῦ δείξω τὸ κορμί μου, κ' εἶναι ζεστό σὰν τὸ δικό σου χέρι, καὶ εἶναι κ' οἱ γάμπες μου ζεστὲς καὶ θὰ τίς χιδέβῃς καὶ θά'ναι δικές σου, ὦ νέε ἀγαπητικέ τῆς γυναίκας.

Μὰ ὁ ἀγαπητικὸς ὁ νέος δὲν τὴν κοίταξε καθόλου στὰ μάτια, καὶ γέλασε φριχτὰ καὶ δυνατὰ μάλιστα. Τότες ἡ Κοκκινότριχα ἄφησε πιά τὸ νέο τὸν ἀγαπητικὸ. Μὰ δὲν ἔκλειψε. Καὶ δὲν πρέπει νὰ νομίσετε καθόλου, πὼς γιατίς μιλοῦσε παρακαλῶν πολὺ δὲν εἶτανε καὶ περιήφανη.

8

Ἐπειτα ἡ Κοκκινότριχα τὸν ξέχασε τὸν ἀγαπητικὸ τὸ νέο. Ἀρχίνησε νὰ λυπᾶται γιὰ τὰ γκρίνιαμά της τοῦ ἀνηλθοῦ ἀδερφοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ ἔλεγε καὶ κρυφὰ σὰν πρῶτα πού ξέρετε. Τοῦ ἔλεγε πὼς γελοῦσε φριχτὰ ὁ νέος καὶ τὸ εἶπε δυνατὰ, μπορεῖ νὰ πῇ κανένας μάλιστα πὼς καὶ τὸ φώναζε πολὺ.

Καὶ ὁ ἀδερφὸς ὁ ἀνηλθὸς κάποτε γκρίνιζε σὰ σκυλὶ καὶ κάποτε γελοῦσε. Μὰ περισσότερο γκρίνιζε γιατί τὴν ὥρα πρέπει νὰ ξέρετε εἶτανε βαριά καὶ ἡ ἀρρώστια του εἶτανε σπάνια πολὺ.

Μὰ ξηχάσαμε νὰ οἷς ποῦμε, γιατίς δὲ δίναμε καὶ καμμιά μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν σὰν πὼς θὰ ἴδῃτε βέβαια, πὼς ὁ Ζολὰς ὁ γάτος πού δάγκωνε τὰ ποντίκια, ψόφισε. Ὁχι, ξαφνικὰ καὶ ἄηθερα τὸν σκότωσαν. Καὶ μάλιστα ὁ ἀγαπητικὸς ὁ νέος. Γιατὶ θεωροῦμε πὼς ἡ γυναίκα ἡ ἀγαπητικὰ του τὸ ἔκαμε μπροστά του τὸ παιχνίδι αὐτὸ μὲ τὸ Ζολὰ τὸ γάτο. Αὐτὸ τὸ ἴδιον πού τὸ ἔλεγε ἡ Κοκκινότριχα «Τὸ κόκκινο καὶ τὸ χιροπὸ παιχνίδι τῆς γυναίκας πού κίνει τὴν καρδιά νὰ τρέμῃ.» Καὶ θὰ θυμώσε ὕστερα ὁ νέος μὲ τὸ Ζολὰ τὸ γάτο πού ἔκλειψε τίς γάμπες τῆς ἀγαπητικῆς του, καὶ θὰ τὸν σκότωσε. Ἔτσι φαίνεται. Αὐτὰ ὅλα μᾶς τὰ εἶπε ἡ Κοκκινότριχα, καὶ τὴν πιστεύουμε, γιατί εἶναι πονόηχη καὶ ἔχει τὴν καρδιά λυπημένη πολὺ.

Ἔτσι, λέγαμε, θὰ μᾶς πῇτε καὶ γιὰ τὸ νέο ἀγαπητικὸ καὶ νὰ ἐκείνος πού δὲ βρέθηκε νὰ εἶναι καθόλου πονόψυχος. Μὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε καὶ βέβαιοι τότες πολὺ. Τὸ φανταζόμαστε μονάχα ὅταν οἷς τὸ εἶπαμε, καὶ ἔτσι ἔχετε ἄδικο νὰ τὸ λέτε αὐτό. Θὰ μᾶς ρωτήσετε τώρα ἂν ἔκλειψε ἡ Κοκκινότριχα ὄχι. Σᾶς εἶπαμε καὶ προητέρως πὼς ἡ Κοκκινότριχα δὲν κλείει πιά, σφαλνάει μονάχα τὰ μάτια της καὶ ἄλλο τίποτα. Μόνο λυπήθηκε πολὺ, σὰν τὸν πετάζανε τὸ Ζολὰ τὸ γάτο της στὴν πράσινη λίμνη.

Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς καὶ ἔκλειψε. Γιατί θὰ εἶτανε αὐτὸ ἓνα ψέμα μεγάλο.

Μὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἔγινε κάτι παράξενο πού θὰ οἷς τὸ ποῦμε μὲ λύπη μεγάλη.

Ἡ Κοκκινότριχα ξεφώνιζε ἔτσι :

Ζολὰ, Ζολὰ, Ζολὰ,

Καὶ τὸν ζητοῦσε στὴ λίμνη, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ ξερὰ δέντρα. Μὰ ὁ Ζολὰς ὁ γάτος δὲν ἄκουγε γιατί καλὰ κοιμότανε βέβαια μέσα στὶς λάσπες καὶ στὸ ἥσυχον νερὸ τῆς πράσινης λίμνης. Καὶ ἡ Κοκκινότριχα ξεφώνιζε πολλὰς φορὲς

Ζολὰ, Ζολὰ, Ζολὰ, Ζολὰ, Ζολὰ,

Μὰ ὁ Ζολὰς ὁ γάτος πονθενά! Ἐφαινε ἀπὸ τὴν πράσινη τότες λίμνη, ἐρχότανε σπίτι καὶ ξαναγύριζε πάλι, ὥρες παραμένοντας ὁλόκληρες, τὸ γάτο της τὸ Ζολὰ. Δὲν πιστεύουμε γιατί πεθύμησε τὸ παιχνίδι τῆς γυναίκας πού εἶχε ἀγαπητικὸ ἓνα ὥραϊο νέο. Γιατὶ θὰ εἶτανε ἄσκημος τώρα ὁ γάτος ὁ Ζολὰς, μέσα στὶς λάσπες στὴν πράσινη λίμνη. Μπορεῖ καὶ νὰ βρωμοῦσε πιά. Μ' αὐτὸ καὶ καλὰ δὲν τὸ ξέρουμε βέβαια.

Μιὰ μέρα πού ξεφώνιζε

Ζολὰ, Ζολὰ, Ζολὰ,

πέρασε ὁ νέος καὶ κρτοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀγαπητικὰ του. Θὰ τῆς ἔλεγε φαίνεται ὁμορφυ λόγια καὶ πολὺ σιγανὰ ὁ νέος ὁ ἀγαπητικὸς στὴ γυναίκα, γιατί γελοῦσε πολὺ γλυκὰ ἐκείνη.

Τὴν πλησίασαν.

— «Τί κάνεις, αὐτοῦ Κοκκινότριχα;» Τῆς εἶπε ἄξιφρα ὁ ἀγαπητικὸς ὁ νέος.

— «Φωνάζω τὸ Ζολὰ τὸ γάτο, ἀγαπητικέ νέε, πού εἶναι πολλὰς μέρες ριχμένος ἐδῶ στὴ λίμνη.»

— «Καὶ πόσες;» εἶπε ἡ γυναίκα ἡ ἀγαπητικὰ.

— «Πολλὰς βέβαια» εἶπε ὁ ἀγαπητικὸς ὁ νέος. «Καὶ τώρα τοῦ φωνάζεις νὰ ξυπνήσῃ;»

Ἡ Κοκκινότριχα τὸν κοίταγε στὰ μάτια.

Μ' ἄξιφρα γέλασε φριχτὰ, καὶ ἡ γυναίκα ἡ ἀγαπητικὰ του.

Καὶ ὕστερα φύγανε ἀνάμεσα στὸ ἀνθισμένο μονοπάτι, γιατίς δὲν εἶτανε καὶ σωστὸ νὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ξερὸ μονοπάτι, ἀφοῦ ἡ γυναίκα ἡ ἀγαπητικὰ του εἶχε τὴ φωνὴ θλιμμένη, καὶ στὰ μαλλιά της δὲν εἶχε αὐτὸ ἀργυρὸ ρόδο, καὶ ὁ ἀγαπητικὸς ὁ νέος μιλοῦσε σιγανὰ πολὺ. Ἡ Κοκκινότριχα ἀνοιξε τότες τὰ μάτια της καλὰ καὶ κοίταξε τὴν πράσινη λίμνη. Ὑστερα ξεγδυμνώθηκε στὴ στιγμή.

«Γδυμνὴ ἔτσι δὲ ὁλόγδυμνη, ὁλόγδυμνη!»

Σὰν πὼς ἔλεγε καὶ ἓνα τραγούδι τῆς γυναίκας τῆς ἀγαπητικῆς πού τὴν ἀγαποῦσε ἓνας νέος ὥραϊος. Στάθηκε λιγάκι ἔτσι.

Ὁχι! εἶχε ὥραϊο κορμί ἡ Κοκκινότριχα, παρα-

πολὺν ὥραϊο, ὁλόλευκο· πρέπει νὰ ξέρετε σὲς πῶς ὁ νέος ὁ ἀγαπητικὸς ἀσκημα ἔκαμε νὰ μὴν τὸ γνωρίσῃ τὸ κορμὶ αὐτοῦ.

Ἄξαφνα φώναξε πάλι.

Ζολά γάτο μου, Ζολά ἀγαπητέ μου.

Μὰ ὁ Ζολὰς ὁ γάτος πουθενά· ἔκλεισε σφιχτὰ τότες τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ καὶ ἔπεσε μέσα στὴν πράσινη λίμνη ποὺ εἶχε τὶς λάσπες καὶ τὰ νερά πολὺ ἥσυχα καὶ ἐπῆγε νάβρῃ ἡ Κοκκινότριχα τὸ γάτο της τὸ Ζολά ποὺ ἔγλυφε τὶς γάμπες της καὶ τὴ χάδεψε καὶ ποὺ τὸν σκότωσε ὁ ἀγαπητικὸς ὁ νέος ἀπὸ τὴν κακία του τὴ μεγάλη. Θὰ μᾶς ρωτήσετε τώρα ἂν ἀνηλὸς ἀδερφὸς ξεφωνίζει ἀκόμα σὰ σκιὰ τὴ νύχτα κατὶήμερα. Ναι. Ξεφωνίζει λοιπὸν γιατί ἡ ἀρρώστια του εἶναι σπάνια καὶ ὁ γιατρὸς εἶπαι γέρος πολὺ.

Ὅσο γιὰ τὸ ξερὸ δέντρο, μὴ μᾶς ρωτᾶτε, θὰ σᾶς τὸ ποῦμε μονάχοι μας. Τὸ κόψανε οἱ γειτόνοι καὶ τὴν ἔβγαλε στὴν πόρτα ὁ πατέρας ὁ Μάρπας ποὺ ἄρχισε πάλι νὰ μουρμουρίζει καὶ νὰ μὴ γελᾷ, γιατί ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε τὴ φωνὴ θλιμμένη πολὺ καὶ ἔμενε γδυμένη ὅλη τὴ νύχτα πλάγι του, ἔδωσε πὰ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρὸ στὸν ἀγαπητικὸν τὸ νέο.

Μὰ δὲ μᾶς πειράζει βέβαια καὶ πολὺ αὐτό. Τὸ καίτω κάτω, μόνο τὴν Κοκκινότριχα ἀγαπούσαμε, καὶ ἐκείνη πάει, ἔπεσε μέσα στὴν πράσινη λίμνη ποὺ εἶχε λάσπες πολλὰ καὶ τὰ νερά ἥσυχα. Μὰ λέγαμε γιὰ τὸ δέντρο τὸ ξερὸ ποὺ τῷβριλε ὁ πατέρας ὁ Μάρπας μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἐπῆναι λοιπὸν τώρα στὸ κορμὶ του, κάθονται ὁ ἀγαπητικὸς ὁ νέος, ἡ γυναῖκα ἡ ἀγαπητικιά του, καὶ ὅποιος ἄλλος θελήσῃ.

Καλὰ, θὰ μοῦ πῆτε, πολὺ καλὰ εἶναι ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ διῇ τὸ δέντρο τὸ ξερὸ κομμένο ὁ ἀνηλὸς ἀδερφὸς ποὺ ξεφωνίζει στὸ κορβᾶτι του σὰ σκιὰ, καὶ ἡ Κοκκινότριχα μέσα ἀπὸ τὰ ἥσυχα νερά καὶ τὶς λάσπες τῆς πράσινης λίμνης ποὺ ξεφωνίζει.

Ζολά, Ζολά, Ζολά, Ζολά.

Καλὰ λέτε. Καὶ δὲ σκεφτήκατε καὶ τιποτένια. Μπράβο σας! Μὰ πρέπει νὰ σᾶς ποῦμε καὶ κάτι ἄλλο ποὺ θὰ παραξενεψτε, μὰ εἶναι πολὺ ἀληθινὸ καὶ νὰ τὸ πιστέψετε, σᾶς παρακαλοῦμε.

Ἡ Κοκκινότριχα ξεφωνίζει ἀκόμα,

Ζολά, Ζολά, Ζολά,

μέσα ἀπὸ τὰ ἥσυχα νερά τῆς πράσινης λίμνης, καὶ ἀπὸ τὶς λάσπες, ποὺ βροῖσκειται, σὺν πῶς ξέρετε. Γιατί δὲ βροῖσκει ἀκόμα— ἔτσι φαίνεται — τὸ γάτο της τὸ Ζολά ποὺ εἶχε τὴ γλώσσα κόκκινη καὶ χάδεψε πολὺ ὁμορφα τὶς γάμπες της. Καὶ ξεφωνίζει ἀκόμα τὶς νύχτες,

Ζολά, Ζολά, Ζολά,

σὺν ἔρχεται—γιατί τὸ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας πὰ καὶ νὰ μᾶς πιστέψετε, σᾶς παρακαλοῦμε, — ἡ γυναῖκα ποὺ ξεραίνει τὸ δέντρο, ἡ μητέρα τῆς Κοκκινότριχας, ποὺ κλαίει πολὺ στὶς ρίζες τῶν ἀνθισμένων δέντρων τοῦ μονοπατιοῦ τοῦ ἀνθισμένου. Ὡς φαίνεται θέλει νὰ τὰ ξεραίνῃ καὶ αὐτὰ καὶ νὰ τὰ κάμῃ ἓνα ξερομονοπάτι σὺν τὸ ἄλλο.

Ἄσκημα δὲ θὰ κάμῃ ἡ πολὺ θλιμμένη καὶ παραξενὴ μητέρα τῆς Κοκκινότριχας, γιατί κανένας δὲν ἔρχεται τὶς νύχτες πὰ στὴν πράσινη λίμνη τώρα ποὺ ξεφωνίζει ἡ κόρη της ἡ Κοκκινότριχα.

Ζολά γάτο μου, Ζολά ἀγαπητικέ μου

Ζολά, Ζολά, Ζολά,

καὶ κλαίει αὐτὴ δυνατὰ στὶς ρίζες τῶν δέντρων. Μὰ γλήγορα θὰ βρῇ τὸ γάτο της τὸ Ζολά ποὺ τὸν φωνάζει καὶ ἀγαπητικὸ ἡ Κοκκινότριχα καὶ θὰ σοπιάσῃ πὰ γιὰ πάντα, γιατί βέβαια μιὰ λίμνη εἶναι πάντα μικρὴ γιὰ μιὰ ὥραϊα νέα ποὺ ἔπεσε μέσα ἐπειδὴ δὲν ἐβροῖσκει ἀγαπητικὸ ἓνα νέο. Ὑστερον μπορεῖ καὶ νὰ βρώμισε ὁ Ζολὰς ὁ γάτος της καὶ νὰ τὸν σιχαθῇ καὶ νὰ μὴ ξεφωνίζει ἔτσι ἄγρια τὶς νύχτες. Ὅσο γιὰ τὰ δέντρα τ' ἀνθισμένα, καὶ αὐτὰ θὰ ξεραθοῦνε σὺν τὰ ἄλλα καὶ θὰ γίνουν ἓνα μαῖσο μαῖσο. Γιατί ἡ μητέρα τῆς Κοκκινότριχας κλαίει πολὺ καὶ τὸ δάκρυ της εἶναι χαμτερὸ ἀπὸ τὴ θλίψη της τὴ μεγάλη.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, τὸν πατέρα τὸ Μάρπα καὶ τὸν Κατσαρομάλλη τὸ γείτονα, δὲ δίνουμε πεντάρα καὶ σᾶς παρακαλοῦμε μὴ μᾶς ρωτᾶτε.

Αὐτὸ εἶπαι ὅλο.

Δεδὲ-Ἀγάς, Τρυγητὴς 1)910.

ΖΗΝΩΝ ΛΕΦΑΚΗΣ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ. — Φοιτητικὴς σκηνὴς, αἵματα καί... αὐξήσῃ τῆς κυκλοφορίας της δυνεῖται: ἡ ἔρμη ἡ «Ἀστραπή». Κ' ἔτσι στὸ φύλλο τῆς προπερασμένης Δευτέρας (13 τοῦ Δεκέδρου, σελ. 2, στήλ. 4 καὶ 5) γράφει τοῦ κόσμου τὶς ψευτεῖς ἀπ' ἀφορμὴ τῆς διάλεξης ποῦκαμε ὁ ποιητὴς Παλαμάς στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά»:

«... Αἱ ἐνέργειαι αὐταὶ τῶν μελῶν τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφικῆς» (πρόκειται γιὰ τὸ μαῖρασμα τῆς προκήρυξίν της: σὲ συναδέλφους τους), προεκάλεσαν ζωηρὰν ἀγανάκτησιν μεταξὺ τῶν Φοιτητικῶν κύκλων, ἐπιταθεῖσαν σήμερον καὶ ἔκ τινος διαλέξεως γενόμενης εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἐβδομαδιαίου φιλολογικοῦ περιοδικοῦ τῶν Ψυχαριστῶν.